JOSEF PECINOVSKÝ

ÚTĚK Z ARESTONU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Kapitola 5

Invaze

Nastaly další jednotvárné dny, kdy se zdánlivě nic nedělo. Zpočátku jsem byl ostražitý, v každém člověku, kterého jsem potkal, jsem hned viděl Haruspikova psa, ale nakonec jsem se uklidnil.

Vrátil jsem se do Diyarbakiru, který se teď stal mým druhým domovem. Tam už se se mnou rozloučili, když spatřili, jak si mě odvádí Stín. Nikdo mi to nepředhodil, jen patron se mě mezi řečí zeptal, jak si to vedu se Stíny.

Věděl jsem, že nemá cenu zapírat. Řekl jsem mu na rovinu, že jsem podepsal spolupráci, a lehce jsem se zmínil i o druhé možnosti, kterou mi Stín nabídl. Požádal jsem ho, tedy v případě, že mě nevyžene, aby byl přede mnou opatrný, protože si nejsem jist, zda skutečně dokážu neprozradit vše, co vím.

Pokýval hlavou, jako kdyby něco podobného čekal. Poptal se ještě, co mi chtěl Haruspex. Netušil jsem, jakou cestou se k němu ta informace dostala, ale tady na Arestonu nesmí být člověk překvapen vůbec ničím. Řekl jsem mu vše.

Nevyhnal mě. Vrátil jsem se do dílny a přemýšlel sám nad sebou a nad tím, na jaké dno může člověk klesnout. Málem jsem propadl malomyslnosti, tím spíš, že jsem odmítl nabídku takového kalibru, a trvalo mi asi týden, než jsem se z toho vyhrabal.

Přece se ale nevzdám! Cíl jsem si stanovil jasně – změnit děsivé pořádky na Arestonu! Hadrián pomohl, pošťouchl mě k prvnímu kroku. Tak to nezvorat!

Areston si zatím kypěl vlastním tempem, takže jsem ze všech stran dostával informace o tom, kdo koho a jakým způsobem zabil, i o tom, jaké to zase havrani mají žně.

Pochopil jsem, že sice mohu prožít dlouhá léta při výrobě hliněných nádob, ale nemá to budoucnost. A tak, když hledal patron Hidalgo nového poslíčka, ochotně jsem se přihlásil. Rozhodně jsem tady byl platnější než u hrnčířského kruhu.

Běhal jsem po schodech nahoru a dolů, nabýval jsem opět tělesné kondice, a současně jsem poznával celou tu odpornou dutou kouli a její nejrůznější zákoutí. Všichni se na mě dívali jako na blázna, málokdo by byl ochoten pro nic za nic několikrát denně běhat po schodech nahoru a dolů. Nosil jsem vzkazy nebo i balíčky, občas jsem přinesl i těžší balík, a dokonce jsem se několikrát nabídl, když nebylo do čeho píchnout, že zase přitáhnu nahoru pytel humusu, což byla štreka přes sto poschodí s třicetikilovým nákladem.

Člověk by se někdy na Arestonu mohl cítit i v pohodě, když měl svou práci, svou celu, svou porci humusu, a lidi, s kterými si mohl přátelsky popovídat, kdyby tu nebyli jiní, smyslem jejichž života bylo znepříjemňovat pobyt těm ostatním. Trvalo to dva týdny, než dal Haruspex o sobě vědět. Jeho psi se probudili a začali kousat.

Prvního z nich jsem potkal kdesi nahoře, takřka v nejvyšším patře, kam jsem nesl Hidalgův vzkaz. Svět jako kdyby se na okamžik zastavil. Spatřil jsem v prázdné

obruči před sebou postavu. Nehybnou, s příznaky smrti v kamenné tváři, s nástrojem smrti v rukou.

Přímo na hruď mi mířil šíp v natažené kuši.

„Do prdele."

Byl daleko na to, abych po něm hodil nožem nebo dýkou. Zastavil jsem se, na nic víc jsem se v té chvíli nezmohl. Běžet mu vstříc znamená, že si na letící šíp přímo naběhnu. Obrátit se a couvat? Kam? Šíp mě okamžitě dostihne. Zabodne se mi do zad a všichni budou říkat, že Sršeň byl zbabělec. Pokud vůbec budou něco říkat.

Zdálo se, že v jeho tváři vidím úsměv. Ironický úsměv. Tak vidíš, Sršni, Haruspikovi to vyšlo. Ani to nedalo moc práce. Jen trochu stopování a vyčíhnutí správného okamžiku.

Hrot šípu se pozvedl. Ještě sekundu, dvě si se mnou pohrával, a pak stiskl spoušť.

Šípu vymrštěnému z kuše se nedá uhnout, na to lidská reakce nestačí, musel bych se vrhnout na podlahu o zlomek sekundy dřív, než šíp vyletí. Pochopitelně jsem ten okamžik neodhadl.

Stál jsem dál a čekal jsem, co bude. Pak jsem za sebou uslyšel zakvílení.

Tam za mnou totiž stál druhý střelec, o kterém jsem vůbec nevěděl. Když jsem se ohlédl, spatřil jsem šíp zabodnutý přímo do jeho oka. Jeho zbraň dopadla na podlahu jen o něco dřív než celé tělo, které se právě začalo odebírat na věčnou pouť.

Když jsem se podíval před sebe, vyčetl jsem neuvěřitelný úžas v obličeji toho, kdo mě právě chtěl sprovodit ze světa. Stál proti mně s prázdnou kuší.

Později jsem pochopil, že mi musel šíp proletět těsně nad hlavou. V té chvíli jsem neuvažoval. Za mnou jeden mrtvý, přede mnou odzbrojený střelec.

Vyrazil jsem, smetl jsem tu třasořitku, v níž se střelec proměnil, kopnutím jsem ho srazil k podlaze. Narazil na stěnu a odrazil se jako gumový míč. Hrot dýky jsem mu zabořil do krku, ale jen tak, abych mu příliš neublížil.

„Vyřiď svému pánovi, že Sršně podcenil. A ty buď rád, že mám dneska dobrou náladu."

Nic by se nestalo, kdybych ho na místě zabil, ale nějak jsem nedokázal zabít bezbranného člověka.

Vzal jsem mu neškodnou kuši a nůž, jiné zbraně už neměl. Kuši jsem rozbil o stěnu a čepel perořízku zlomil. Mohl jsem si obě zbraně přivlastnit, ale nejsem zloděj. Navíc můj nůž byl lepší.

„A teď zmiz!"

Utekl, jak se dalo čekat, zbytky nože a mrtvého kamaráda tady nechal.

Jak to bylo možné, že střelec minul? Bylo to prosté. Vše způsobilo odlišné zakřivení podlaží. Náš střelec se učil svému umění v Magadanu, v 98. patře. Tady jsme ale stáli v obruči takřka ve 150. poschodí. Poloměr obručí je tady o mnoho větší než dole. Balistika je v Arestonu svinstvo, gravitace působí v každém bodě směrem ke středu. Kdyby ten pazneht namířil níž, kdyby přitom myslel, už bych teď nikomu žádné moudrosti nevyprávěl.

***

Josef Pecinovský

Klasik domácí science fiction se narodil roku 1946 ve Varnsdorfu a dnes žije ve Štětí.

Publikovat začal v šedesátých letech, ale posléze se odmlčel a k psaní se vrátil až v letech osmdesátých, kdy se zařadil mezi nejvýraznější a nejoceňovanější domácí autory povídek – důkazem budiž cena Mlok za rok 1986 a 1987 (povídky *Nos to závaží!* a *Její Veličenstvo*). V devadesátých letech pak začal publikovat i knižně.

Tehdy se stal i velmi plodným přispěvatelem Rodokapsů, kam psal i pod pseudonymy Bruce Newman a Bernard Ant. Především zde však publikoval v letech 1991–1993 svou sérii *Kroniky nové Zeměě* (*Vejce s ozvěnou*, *Posvátná larva*, *Záhadná kukla*), k níž posléze dopsal i čtvrtý díl (*Věčné imago*, Nakl. Epocha 2008). V Rodokapsech také vyšla *Plástev jedu* (IŽ 1990), na kterou navázal dvoudílnými *Dětmi plástve* (Nakl. Epocha 2013), *Pláství v ohrožení* (Nakl. Epocha 2014) a *Válkou pláství* (Nakl. Epocha 2015).

Josef Pecinovský přispěl i do série *Kroniky karmínových kamenů* (*Zapomenuté jezero*, Zoner Press 2012) či do cyklu *Agent JFK* (*Budiž vám Měsíc lehký,* Triton 2009). Vedle science fiction píše i westerny a počítačové příručky. V roce 2015 získal Cenu Akademie SFFH za celoživotní přínos SF. *Útěk z Arestonu* je druhým dílem plánované trilogie (první díl vydalo Nakladatelství Epocha v roce 2016).

PEVNOST

Edice Pevnost, sv. 104

Josef Pecinovský

ÚTĚK Z ARESTONU

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Edici řídí Pavla Lžičařová.
Odpovědný a jazykový redaktor Boris Hokr.
Vydalo Nakladatelství Epocha s. r. o.,
Praha 1, Kaprova 12/40,
ve spolupráci s časopisem Pevnost v roce 2017,
jako svou 554. publikaci.
Vydání první, 360 stran.
Sazba Josef Kroupa.
Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epocha** můžete zakoupit u svého knihkupce
nebo si je lze objednat písemně na adrese:
Kaprova 12, 110 00 Praha 1 – Staré Město,
telefonicky na čísle: **224 810 353**,
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**,
nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz.**

facebook.com/fantastickaepocha